

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΣΟΦΙΑ ΣΑΚΟΡΑΦΑ
Βουλευτής **ΜέΡΑ 25**

Αθήνα 10 Οκτωβρίου 2022

ΘΕΣΕΙΣ – ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ – «ΜΗ ΠΟΡΙΣΜΑ»

ΠΡΟΣ : τον Πρόεδρο Εξεταστικής Επιτροπής, κ. Ιωάννη Κεφαλογιάννη.

[Υπόθεση “επισυνδέσεων” κ. Ν. Ανδρουλάκη – ΕΥΠ κλπ.]

.....

(1). Η παρούσα Εξεταστική Επιτροπή συγκροτήθηκε με απόφαση της Βουλής «Για την εξέταση της υπόθεσης παραβίασης του Απορρήτου των επικοινωνιών του Προέδρου του ΠΑΣΟΚ-Κινήματος Αλλαγής και Ευρωβουλευτή κ. Νίκου Ανδρουλάκη από την Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών (ΕΥΠ) ή από άλλα φυσικά ή νομικά πρόσωπα, την επιβεβαιωμένη απόπειρα παγίδευσης του κινητού του με το κακόβουλο λογισμικό Predator, την παράνομη χρήση αυτού στην Ελληνική Επικράτεια και την έρευνα για την ύπαρξη ευθυνών του Πρωθυπουργού κ. Κυριάκου Μητσοτάκη και κάθε άλλου εμπλεκόμενου φυσικού ή νομικού προσώπου.». Η απόφαση ελήφθη κατά πλειοψηφία, μετά από πρόταση της αντιπολίτευσης, χωρίς να την υπερψηφίσει η συμπολίτευση («Παρών»).

Η πρακτική παρακολούθησης των επικοινωνιών οποιουδήποτε πολίτη, και ιδίως με την προσχηματική επίκληση “λόγων εθνικής ασφαλείας”, αποτελεί ακραία προσβολή του δημοκρατικού πολιτεύματος, και μάλιστα στον πυρήνα του. Κατά κάποιο τρόπο θα μπορούσε κάποιος να θεωρήσει ότι υπάρχει επιβαρυντική περίπτωση στις περιπτώσεις όπου η πρακτική αυτή στοχεύει σε δημοσιογράφους ή και πολιτικούς αντιπάλους.

Από τα στοιχεία της Έκθεσης Πεπραγμένων της ΑΔΑΕ για το 2021, μάθαμε ότι υπήρξαν περίπου 15.475 εισαγγελικές διατάξεις για άρση απορρήτου , για “λόγους εθνικής ασφάλειας” – μέσα σε ένα μόνο χρόνο !

Σύμφωνα με τα τελευταία για κάθε χώρα διαθέσιμα στοιχεία : Στη Γερμανία (Ινστιτούτο Πολιτικών Δικαιωμάτων) το 2019, σε εθνικό επίπεδο, από όλες τις υπηρεσίες (και ομοσπονδιακές και όλων των κρατιδίων), για θέματα εθνικής ασφάλειας, διατάχθηκαν 1.423 εγκρίσεις επιτήρησης τηλεπικοινωνιών, συμπεριλαμβανομένων και εδώ των παρατάσεων κλπ. Αντίστοιχα, στη Μεγάλη Βρετανία (Έκθεση Επιτρόπου Ερευνητικών Αρχών και Γραφείου Αρχών Επικοινωνιακών Δεδομένων), τα εντάλματα στοχευμένης παρακολούθησης – και για εθνική ασφάλεια και για εγκληματικές δραστηριότητες – ανήλθαν συνολικά, το 2020, σε -μόλις- 3.649. Επειδή τα μεγέθη των χωρών και των συμφερόντων δεν είναι ανάλογα, η δυσαναλογία των αριθμών οδηγεί σε δύο υποχρεωτικές εκδοχές : Στην Ελλάδα ή έχουμε μεγαλύτερο κυβερνητικό ζήλο, αυθαιρεσία και κατάχρηση στις παρακολουθήσεις, ή έχουμε δυσανάλογα πολλαπλάσιο αριθμό πολιτών που επιβουλεύονται την εθνική ασφάλεια.

(2). Η Εξεταστική Επιτροπή αποτελεί εξ ορισμού ανώτατο όργανο κοινοβουλευτικού, δηλαδή δημοκρατικού, ελέγχου.

Ο δημοκρατικός έλεγχος έχει ριζική ποιοτική διαφορά από οποιονδήποτε άλλο θεσμικό, όπως λ.χ. τον διοικητικό ή τον ιεραρχικό έλεγχο. Ακριβώς γιατί συντελείται στο πλαίσιο των κοινοβουλευτικών καθηκόντων, δηλαδή της πιο άμεσης – και τυπικά και ουσιαστικά – έκφρασης της αρχής της λαϊκής κυριαρχίας.

Επιπρόσθετα, πέρα από την αυτοτελή ελεγκτική κοινοβουλευτική αρμοδιότητα και ευθύνη, η Εξεταστική Επιτροπή έχει και καθήκοντα αντίστοιχα με αυτά κάθε ανακριτικής αρχής. Ειδικότερα, σύμφωνα με το άρθρο 145 του Κανονισμού της Βουλής *«Οι εξεταστικές επιτροπές έχουν όλες τις αρμοδιότητες των ανακριτικών αρχών καθώς και του εισαγγελέα πλημμελειοδικών και ενεργούν κ ά θ ε αναγκαία κατά την κρίση τους έρευνα για την επίτευξη του σκοπού για τον οποίο συστάθηκαν»*.

Ο δημοκρατικός έλεγχος, όπως και το καθήκον διερεύνησης για την πιθανότητα διάπραξης ποινικών αδικημάτων, δεν μπορεί να ακυρώνεται, και μάλιστα εξ αρχής, εν ονόματι οποιουδήποτε “απορρήτου”.

Αυτό το “απόρρητο” είναι το οχυρό μέσα από το οποίο αμύνεται πεισματωδώς ένα ένοχο σύστημα. Και, πολύ απλά, σημαίνει ότι η κυβερνητική παράταξη – και η εκπροσώπησή της στη σύνθεση της Επιτροπής – συστρατεύθηκε σύσσωμη σε μια σθεναρή προκλητική άρνηση για την ουσιαστική έρευνα της υπόθεσης.

Η επιλογή των κέντρων εξουσίας ήταν να δρομολογηθεί μια ακόμα προσχηματική διαδικασία, προδιαγεγραμμένη να μην έχει κανένα αποτέλεσμα, με μόνο σκοπό τον εμπαιγμό του ελληνικού λαού ή πιθανόν και ισορροπίες σε πολιτικά παίγνια δικού τους ενδιαφέροντος.

(3). Δεδομένου ότι στο εξεταζόμενο ζήτημα ενυπάρχει διακύβευμα που αφορά στην ίδια τη δημοκρατία, δεν ισχύει στην προκειμένη περίπτωση το τεκμήριο της αθωότητας, όπως στις κοινές ποινικές υποθέσεις, αλλά το αντίθετο : τεκμήριο Ενοχής.

Είχαμε τονίσει, και πριν ακόμα τη σύσταση της Εξεταστικής, ότι η Κυβέρνηση, ο κ. Πρωθυπουργός και η ΕΥΠ φέρουν το “βάρος απόδειξης”: «Αν η Κυβέρνηση και η ΕΥΠ δεν αποδείξουν – και μάλιστα με αδιάσειστα στοιχεία – ποιος ή ποιοι άλλοι κάνουν τις παρακολουθήσεις, αυτό σημαίνει ότι υπεύθυνη για αυτές είναι η ίδια η Κυβέρνηση. Και εάν δεν φέρουν τα στοιχεία που να αποδεικνύουν την βασιμότητα της επίκλησης των “λόγων εθνικής ασφάλειας” συνομολογούν το μη νόμιμο των παρακολουθήσεων. Ομολογούν την ενοχή τους».

Είχαμε, επίσης, επισημάνει τη νομική δυνατότητα, και από το νόμο για την ΕΥΠ (άρθρο 14 § 4 ν. 3649/2008) και από τον Κώδικα Ποινικής Δικονομίας (άρθρο 212), για άρση του απορρήτου, με πράξη του Πρωθυπουργού ως προς την ΕΥΠ ή και των όποιων κατά περίπτωση τυχόν αρμοδίων υπουργών, για τις άλλες περιπτώσεις τυχόν δεσμευομένων υπαλλήλων ή λειτουργών..

Είχαμε ζητήσει ρητά να αρθεί το απόρρητο, εάν η σύσταση και λειτουργία της Εξεταστικής δεν είναι εικονική. Να εκδοθούν οι αναγκαίες πράξεις του κ. Πρωθυπουργού ή και των αρμοδίων υπουργών, ώστε να μην είναι δυνατή η επίκληση και εκμετάλλευση απορρήτου με μόνο σκοπό την ουσιαστική ακύρωση της διαδικασίας της Επιτροπής. Και, μάλιστα, να το κάνουν αυτό αυτεπαγγέλτως, όπως προβλέπει ο νόμος. Αλλιώς να τους απευθύνει επίσημο αίτημα, όπως έχει από το νόμο δικαίωμα - και υποχρέωση, η Εξεταστική Επιτροπή.

Τίποτε από αυτά δεν έγινε ! Και, εδώ, η κύρια και βαριά ευθύνη ανήκει προφανώς στον ίδιο τον Πρωθυπουργό, που υποχρέωσε ολόκληρη την Κυβέρνηση και ολόκληρη την παράταξή του να εγκλωβιστεί σε αυτή την απαράδεκτη διαδικασία.

Με τον τρόπο αυτό, επιβεβαιώθηκε το πιο απαισιόδοξο και ανάξιο σενάριο. Απλώς αποδείχθηκε ότι για την Κυβέρνηση – ή και για τον κ.

Πρωθυπουργό προσωπικά – διακυβεύεται κάτι πολύ περισσότερο από τα όρια της συγκεκριμένης υπόθεσης.

(4). Μετά από όλα αυτά, η διαδικασία της Επιτροπής δεν επεφύλασσε καμία έκπληξη : Μία διατεταγμένη παρωδία εξεταστικής επιτροπής, μια διεκπεραιωτική διαδικασία, αυτοδεσμευόμενη – χάρη στο μονοκομματικό προεδρείο και τη συμπολιτευτική πλειοψηφία – να μην αγγίζει επ’ ουδενί την ουσία των κρίσιμων ζητημάτων. Με κύρια ευθύνη των μελών της που προέρχονται από την κοινοβουλευτική πλειοψηφία, ενδεικτικά και μόνο :

α). Δεν άγγιξε καν τη νομιμότητα των λόγων των “επισυνδέσεων”. Ούτε καν αναζήτησε να λάβει έστω και απλή γνώση των λόγων αυτών.

β). Απέιχε πλήρως από τη διερεύνηση της φοβερής “σύμπτωσης”, του απίθανου συγχρονισμού, όπου τα ίδια κινητά, των γνωστών “μεμονωμένων περιπτώσεων” (N. Ανδρουλάκη και Αθ. Κουκάκη), βρίσκονταν υπό παρακολούθηση από την ΕΥΠ αλλά είχαν προσβληθεί και από το κακόβουλο λογισμικό Predator.

γ). Απέιχε από κάθε ουσιαστική ή έστω και στοιχειώδη διερεύνηση για τη χρήση και εφαρμογή κακόβουλων λογισμικών – όπως το Predator και το Pegasus – από οποιονδήποτε, στη χώρα μας.

δ). Αντιπαρήλθε πλήρως κάθε υποχρέωση διερεύνησης και ως προς την υπόθεση των πολυετών παρακολουθήσεων σε βάρος ενός κοινοβουλευτικού κόμματος, του ΚΚΕ. Το ελληνικό πολιτικό σύστημα αντιπαρέρχεται τις συγκεκριμένες τεκμηριωμένες και ουσιαστικά επιβεβαιωμένες καταγγελίες του ΚΚΕ, σαν να μη συμβαίνει τίποτε!

ε). Θεώρησε ανάξια περαιτέρω διερεύνησης κάθε καταγγελία για παρακολούθηση των επικοινωνιών Ελλήνων πολιτών από ξένες υπηρεσίες ή κακόβουλους ιδιώτες. Και αυτό μάλιστα στη χώρα όπου έχει τεκμηριωθεί πως είχε τεθεί υπό παρακολούθηση ακόμα και ο Πρωθυπουργός της, ο Κων. Καραμανλής, το 2005 (ή, ακριβέστερα, τουλάχιστον αυτός). Στο σημείο αυτό, αξίζει να πληροφορηθεί ο ελληνικός λαός ότι όλοι ανεξαιρέτως οι διοικητές της ΕΥΠ, που παρήλασαν ως μάρτυρες από την Επιτροπή, κατέθεσαν ότι «δεν είναι δουλειά της ΕΥΠ» να προστατεύει τους Έλληνες πολίτες από παρακολουθήσεις των επικοινωνιών τους από οποιονδήποτε, ακόμα και από ξένες μυστικές υπηρεσίες!

στ). Απέφυγε εσκεμμένα τη διεύρυνση του καταλόγου των μαρτύρων για την εξιχνίαση της υπόθεσης και απέρριψε κάθε σχετική πρόταση, εμμένοντας στο σχήμα της περιορισμένης διαδικασίας, και σε χρόνο και σε εύρος και βάθος διερεύνησης.

ζ). Ο μόνος μάρτυρας που εμφανίστηκε με πρόθεση να καταθέσει όσα γνωρίζει για την εξεταζόμενη υπόθεση, στο πλαίσιο της αρμοδιότητας και της εμπλοκής της Αρχής στην οποία προΐσταται, ήταν ο πρόεδρος ΑΔΑΕ, κ. Ράμμος. Οι ρωγμές που επέφεραν ορισμένες αποστροφές της κατάθεσής του στο προδιαγεγραμμένο σχέδιο της πλήρους συγκάλυψης και συσκότισης, είχαν ως αποτέλεσμα να αντιμετωπισθεί συχνά από τη μεριά της “συμπολίτευσης”, με ύφος και αντιδράσεις, σαν να ήταν αυτός κατηγορούμενος για κάτι! Και, πράγματι ήταν, αφού φαίνεται πως ο όρκος του και η ευσυνειδησία του δεν του επέτρεπαν να συμμετέχει στο κυβερνητικό σχέδιο ταχείας και “ανώδυνης” περαίωσης της διαδικασίας.

Συμπερασματικά : Η όλη διαδικασία προδιαγράφηκε έτσι ώστε, ελλείψει στοιχείων και έρευνας για αυτά, να οδηγήσει με βεβαιότητα στην “κρίση” ότι : «Ουδέν στοιχείο προέκυψε που να θέτει σε αμφιβολία τη νομιμότητα των ενεργειών κλπ. κλπ.» Στην πιο τολμηρή και φιλότιμη εκδοχή, θα μπορούσε κάποιος, με νοηματικές και νομικίστικες ακροβασίες, να φτάσει και στο προωθημένο «Αντιθέτως προέκυψε, είτε με αποδείξεις είτε, έστω, με ισχυρές ενδείξεις, ότι όλα έγιναν νόμιμα».

Σε οποιαδήποτε ποινική υπόθεση, ακόμα και στην τελευταίας σημασίας, ένας ανακριτής που θα είχε ενεργήσει με ανάλογο τρόπο θα ήταν αμέσως υπόλογος, και πειθαρχικά και ποινικά – εάν δεν έμπαινε και φυλακή μάλλον θα έχανε τη δουλειά του.

Σε κάθε περίπτωση, κανείς δεν θα ήταν δυνατόν να περιμένει ουσιαστικό αποτέλεσμα από μία – ακόμα και απλή – ανακριτική διαδικασία που θα μπορούσε να συμπυκνωθεί παραστατικά στον ακόλουθο διάλογο :

- Κάνατε τίποτε παράνομο κύριε ύποπτε ;
- Προς Θεού, κύριε ανακριτά, όλα έγιναν νόμιμα.
- Ευχαριστώ πολύ, δεν χρειάζομαι και άλλες μαρτυρίες ή άλλες αποδείξεις, μπορείτε να πηγαίνετε, και συγγνώμη!

Για να επανέλθουμε στην παρούσα διαδικασία, είναι προφανές ότι, μετά την όλη εξέλιξη των εργασιών της Επιτροπής, αρνούμεθα για λόγους προσωπικής και πολιτικής ευθύνης και αξιοπρέπειας κάθε ανάμιξη σε οποιαδήποτε διαδικασία έκδοσης δήθεν «Πορίσματος». Το εσκεμμένα ελλιπές και απολύτως ατελές υλικό που προέκυψε από τις διαδικασίες της

Επιτροπής είναι απρόσφορο ακόμα και για την εξαγωγή στοιχειωδών συμπερασμάτων, πόσο μάλλον για τη σύνταξη σοβαρού «Πορίσματος».

(5). Επίσης : Η εμπειρία από την ολοκλήρωση της διαδικασίας της συγκεκριμένης Εξεταστικής Επιτροπής δεν μας επιτρέπει να διατυπώσουμε οποιαδήποτε θεσμική πρόταση για τα επίδικα ζητήματα, αν και είχαμε ήδη αναφερθεί, σε παρεμβάσεις μας, σε συγκεκριμένες προτάσεις για την ορθολογικοποίηση και τον εκδημοκρατισμό του θεσμικού πλαισίου στους συγκεκριμένους τομείς. Από την ίδια την πραγματικότητα αναδείχθηκαν και αποδείχθηκαν προφανή εσκεμμένα κενά και ελλείμματα. Σήμερα, όμως, έχουμε πεισθεί απολύτως ότι το ελληνικό πολιτικό παρόν είναι και απρόθυμο και ανάξιο για την προώθηση οιασδήποτε θεσμικής μεταρρύθμισης στη σωστή κατεύθυνση. Επομένως, επιφυλασσόμαστε να θέσουμε τις προτάσεις μας όταν οι συνθήκες θα καθιστούν κάτι τέτοιο χρήσιμο και ουσιαστικό. Με την πρακτική της παρούσας κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας κάτι τέτοιο είναι προφανώς εντελώς ανώφελο.

Εξάλλου, κάτι τέτοιο θα αποτελούσε και ένα ψήγμα ηθικής και πολιτικής νομιμοποίησης από μέρους μας της όλης απαράδεκτης διαδικασίας, την οποία στοιχειώδεις λόγοι δημοκρατικής συνείδησης – χωρίς να διεκδικούμε για αυτήν κανένα μονοπώλιο – δεν μας επιτρέπουν να παράσχουμε.

Είναι αυτονόητο ότι το ΜέΡΑ25 είναι έτοιμο αλλά και θα επιδιώξει να υπάρξει ουσιαστικός και αποτελεσματικός διάλογος με τα υπόλοιπα κόμματα της δημοκρατικής αντιπολίτευσης, για τα αναγκαία θωράκιση της δημοκρατίας μας, με βάση την εμπειρία των συγκεκριμένων υποθέσεων, τόσο από όσα αποκαλύφθηκαν αλλά και, ιδίως, από όσα (με σκοπιμότητα) δεν αποκαλύφθηκαν.

(6). Επί του παρόντος, για την πληρότητα των θέσεών μας, τουλάχιστον ως προς τα βασικά, είναι αναγκαία μία παρένθεση, για το περίφημο ζήτημα της “εθνικής ασφάλειας” :

Γενικά, η άρση του απορρήτου, επιτρέπεται από τη νομοθεσία σε δύο κατηγορίες περιπτώσεων : αφενός μεν για την διερεύνηση τέλεσης ποινικών αδικημάτων και αφετέρου για την προστασία της Εθνικής Ασφάλειας. Και μάλιστα, για καθεμία από αυτές προβλέπεται τελείως διαφορετική διαδικασία : άλλες προϋποθέσεις, άλλες συνέπειες, άλλες

δυνατότητες δικαστικού και κοινωνικού ελέγχου. Όταν πρόκειται για την εθνική ασφάλεια, αρκεί και μόνο η αφηρημένη επίκληση κινδύνου, από οποιαδήποτε δημόσια αρχή, χωρίς καμία πρόσθετη αιτιολόγηση, χωρίς να απαιτείται καν η αναφορά του ονόματος του παρακολουθούμενου, χωρίς καμία δυνατότητα ελέγχου νομιμότητας, ήδη χωρίς καν δυνατότητα ακόμα και εκ των υστέρων γνωστοποίησης στον θιγόμενο, και χωρίς ουσιαστικές δικαστικές εγγυήσεις, με μόνο το κύρος μιας εισαγγελικής υπογραφής. Ουσιαστικά εδώ καταργείται κάθε έννοια του κράτους δικαίου.

Κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει ότι η εθνική ασφάλεια αποτελεί υψηλότατο έννομο αγαθό, άξιο της πιο αυστηρής προστασίας. Η αυτοπροστασία του Κράτους είναι και θεμελιώδης συνταγματική επιταγή. Αυτό όμως, δεν μπορεί να σημαίνει αόριστες προβλέψεις, με ανέλεγκτα περιθώρια καταχρήσεων.

Εξάλλου, υπάρχουν και οι αναγκαίες συγκεκριμένες νομοθετικές διατάξεις. Για παράδειγμα : Ένα από τα πιο σημαντικά τμήματα του Ποινικού Κώδικα – με κάποια έννοια ίσως το πιο σημαντικό – είναι τα άρθρα 134 έως 195. Αυτά στοιχειοθετούν συγκεκριμένα τα αντίστοιχα ποινικά αδικήματα. Όλα αυτά τα κεφάλαια του βασικού ποινικού νόμου, έχουν θεσπιστεί, με τους αντίστοιχους τίτλους, για την προστασία, ακριβώς της εθνικής ασφάλειας, στις διάφορες εκφάνσεις της : Προσβολές της διεθνούς υπόστασης της χώρας, προσβολές της εδαφικής ακεραιότητας της χώρας, προσβολές διεθνούς ειρήνης της χώρας, προσβολές αμυντικής ικανότητας της χώρας, προσβολές κρατικών απορρήτων, εγκλήματα κατά των πολιτικών και πολιτειακών οργάνων, εγκλήματα κατά του εκλογικού σώματος, προσβολές κατά της πολιτειακής εξουσίας, εγκλήματα κατά της δημόσιας τάξης κλπ..

Και εδώ ερχόμαστε στο κρίσιμο ερώτημα :

Τελικά, ποια μπορεί να είναι η προσωπική δραστηριότητα οποιουδήποτε η οποία ναι μεν στρέφεται κατά της εθνικής ασφάλειας αλλά δεν μπορεί να ενταχθεί στη στοιχειοθέτηση κάποιου από όλα αυτά τα ποινικά αδικήματα; Ανάμεσα σε αυτά είναι, λ.χ., η εσχάτη προδοσία, η κατασκοπεία, η υπηρεσία στον εχθρό, η υποστήριξη πολεμικής δύναμης του εχθρού, η παραβίαση μυστικών της πολιτείας, η τρομοκρατία κλπ. κλπ..

Ο Έλληνας νομοθέτης, και συγκριτικά με τη διεθνή αντίστοιχη εμπειρία, αποδεικνύεται πραγματικά επιμελής στην εξαντλητική αντιμετώπιση των αντίστοιχων αδικημάτων.

Τελικά: Μπορεί να υπάρχει κάποιος που πρέπει να παρακολουθείται, επειδή πλήττει ή θέτει σε κίνδυνο την εθνική ασφάλεια αλλά καταφέρνει να το κάνει αυτό χωρίς να παρανομεί ;

Επομένως, ποιο σκοπό εξυπηρετούν, εντέλει, οι ειδικές διατάξεις άρσης του απορρήτου των επικοινωνιών με την επίκληση “λόγων εθνικής ασφάλειας” – και μάλιστα απέναντι σε Έλληνες πολίτες – με την ειδικά επ’ αυτών προβλεπόμενη μερική κατάλυση του κράτους δικαίου ;

Προφανώς εκεί υπερισχύουν πολιτικά κριτήρια και κρίνεται σκόπιμο να υπάρχουν περιθώρια ανέλεγκτης δράσης, με την κατάχρηση της αόριστης έννοιας της εθνικής ασφάλειας.

Και βάσει αυτών, υποχρεούται ο κάθε εισαγγελέας να «ελέγχει» και να υπογράφει καθημερινά δεκάδες ή και εκατοντάδες διατάξεις (κάθε εργάσιμη ημέρα !!!) με αιτιολόγηση που δεν καταγράφεται πουθενά αλλά “υπάρχει μόνο στο μυαλό του”...

(7). Καταληκτικά:

Το μόνο πόρισμα που μπορεί να εξαχθεί από όλη την παρούσα διαδικασία είναι η πλήρης έκπτωση των δημοκρατικής λειτουργίας του ελληνικού πολιτικού συστήματος και η καταρράκωση του κράτους δικαίου στη χώρα μας. Απλώς προστέθηκε άλλο ένα (βαρύ) περιστατικό στο πολιτικό μητρώο της κατά συρροή και κατ’ εξακολούθηση ένοχης πρακτικής της κυβερνητικής εξουσίας στην Ελλάδα.

Πέρα από την αχαρακτήριστη άρνηση ελέγχου και λογοδοσίας στην ίδια τη Βουλή των Ελλήνων, από την ΕΥΠ και τον ίδιο τον Πρωθυπουργό, πέρα και από τη φερόμενη ως βέβαιη καταστροφή/εξαφάνιση των σχετικών αρχείων και αποδεικτικών στοιχείων στην ΕΥΠ, ένα μόνο σημείο αξίζει να επισημάνουμε από όλη αυτή την ιστορία, σαν χαρακτηριστικό δείγμα των μεθόδων λειτουργίας του σημερινού ελληνικού πολιτικού συστήματος :

Η ΑΔΑΕ, ασκώντας το έργο της σύμφωνα με το Σύνταγμα και τους νόμους, ζήτησε από την τότε διοίκηση της ΕΥΠ και την αρμόδια εισαγγελέα (και με έγγραφη αίτηση από 10/3/2021) τα στοιχεία που αφορούσαν την υπόθεση παρακολούθησης του δημοσιογράφου Αθ. Κουκάκη, προκειμένου να απαντήσει στο νόμιμο αίτημα για ενημέρωσή του. Ενώ όλη αυτή η διαδικασία δεν ήταν, βεβαίως, ευρύτερα γνωστή στην κοινή γνώμη, η Κυβέρνηση αναλαμβάνει άμεσα αποτελεσματική πρωτοβουλία : στις 31/3/21, και ενώ συζητείται στη Βουλή ένα ακόμα κυβερνητικό

πολυνομοσχέδιο (124 άρθρα) με «κατεπείγουσες ρυθμίσεις» για τις συνέπειες της πανδημίας, εισάγει και μία άσχετη και εκπρόθεσμη υπουργική τροπολογία (826/145), που υπογράφουν ο Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης κ. Παν. Πικραμμένος και ο Υπουργός Δικαιοσύνης κ. Κων. Τσιάρας. Λίγες ώρες μετά, η τροπολογία, την οποία κατά οξύμωρη πλέον σύμπτωση υπερψήφισε εκτός από τη ΝΔ και το ΚΙΝΑΛ, ήταν πια νόμος του ελληνικού κράτους (ν. 4790/2021, άρθρο 87). Με αυτή την ειδικά στοχευμένη τροπολογία, η Κυβέρνηση απέκλειε πλέον την ενημέρωση των πολιτών για την άρση του απορρήτου των επικοινωνιών τους από την ΕΥΠ, αν ο λόγος της παρακολούθησής τους αφορά στην λεγόμενη “εθνική ασφάλεια”. Έτσι, λίγες μέρες μετά, και η ΑΔΑΕ και ο παρακολουθούμενος πολίτης έλαβαν αρνητική πλέον απάντηση, αφού με την αλλαγή του νόμου καταργήθηκε το προβλεπόμενο δικαίωμα ενημέρωσης.

Αλήθεια, πόση ενοχή και πόση πολιτική θρασύτητα μπορεί να οδηγεί σε τέτοιες μεθοδεύσεις, που χρησιμοποιούν σαν απλό εργαλείο συνέργειας την ίδια τη νομοθετική εξουσία, το ίδιο το – ανύποπτο για τα κίνητρα των παράκεντρων εξουσίας – Κοινοβούλιο ; Αυτός είναι ο ρόλος που επιφυλάσσετε, αυτός είναι ο ρόλος που αξίζει στον εμφαιτικά αποκαλούμενο “Ναό της Δημοκρατίας” ;

Ας μην περιμένει κανείς ότι είτε εγώ προσωπικά, ως Βουλευτής, είτε το κόμμα μας το ΜέΡΑ25 στο σύνολό του, θα συνεργήσουμε σε τέτοιου είδους πολιτικές ή έστω θα τις ανεχθούμε. Θα είμαστε “απέναντι”, με όλες μας τις δυνάμεις.

Με τιμή

Σοφία Σακοράφα
(ΜέΡΑ25)